

Суб'єкт права на конституційну скаргу – Самборська Тетяна Леонідівна – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такими, що не відповідають частинам першій, другій статті 3, частинам першій, другій, третій статті 8, статті 21, частинам першій, другій, третій статті 22, частинам першій, другій, шостій статті 55, частині першій статті 59, частині другій статті 63, частинам першій, другій, третій статті 129 Конституції України: пункт 10 частини першої статті 303 Кримінального процесуального кодексу України від 13 квітня 2012 року № 4651–V (далі – КПК України), „в частині встановлених строків оскарження повідомлення про підозру – після спливу одного місяця з дня повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінального проступку або двох місяців з дня повідомлення особі про підозру у вчиненні злочину“; абзаци другий, третій, четвертий пункту 4, абзац другий пункту 5, пункти 6, 7 розділу I Закону України „Про внесення змін до Кримінального процесуального кодексу України та інших законодавчих актів України щодо посилення самостійності Спеціалізованої антикорупційної прокуратури“ від 08 грудня 2023 року № 3509–IX (далі – Закон № 3509–IX); абзац третій пункту 19 розділу I Закону України «Про внесення змін до Кримінального процесуального кодексу України та Закону України „Про електронні комунікації“ щодо підвищення ефективності досудового розслідування „за гарячими слідами“ та протидії кібератакам» від 15 березня 2022 року № 2137–IX (далі – Закон № 2137–IX).

Додатково автор клопотання просить перевірити на відповідність:

– частині першій статті 58 Конституції України – абзаци другий, третій, четвертий пункту 4, абзац другий пункту 5, пункт 6 розділу I Закону № 3509–IX, абзац третій пункту 19 розділу I Закону № 2137–IX;

– частинам першій, другій, третій статті 62 Конституції України – пункт 10 частини першої статті 303 КПК України;

– частинам першій, другій статті 64 Конституції України – абзац третій пункту 19 розділу I Закону № 2137–IX.

На думку Самборської Т.Л., оспорювані нею приписи пункту 10 частини першої статті 303 КПК України, абзаців другого, третього, четвертого частини четвертої, абзацу другого частини п'ятої, частин шостої, сьомої розділу I Закону № 3509–IX, абзацу третього частини дев'ятнадцятої розділу I Закону № 2137–IX порушують гарантовані Конституцією України права: „на застосування норм Конституції України як норм прямої дії, на захист прав безпосередньо на підставі Конституції України, право на правову визначеність“ (стаття 8); право на доступ до суду (право на справедливий суд), „що включає в себе право на розгляд справи незалежним і безстороннім судом, утвореним відповідно до закону, у тому числі, у суді апеляційної інстанції, що передбачає реалізацію процесуальних прав, гарантованих кримінальним процесуальним законом; право на апеляційне оскарження завідомо незаконних судових рішень, ухвалених внаслідок істотного порушення конституційних прав та вимог кримінального процесуального закону – після закінчення строків досудового

розслідування у кримінальному провадженні“ (стаття 55); право на ефективний засіб юридичного захисту, право не бути підданим кримінальному переслідуванню поза межами строків досудового розслідування (стаття 3, 8, 55); „право на виконання державою в особі її уповноважених органів та посадових/службових осіб обов’язку з утвердження і забезпечення прав і свобод людини, зокрема, у питанні застосування належної правової процедури по відношенню до підозрюваного“ (стаття 3); „право на невідчужуваність та непорушність людських прав і свобод“ (стаття 21); „право на гарантування державою конституційних прав і свобод, які не можуть бути скасовані, на заборону звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод при прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів“ (стаття 22); „право на юридичну визначеність, на застосування правила про зворотну дію закону в часі“ (стаття 58); „право на правову (правничу) допомогу, представництво та захист прав і законних інтересів підозрюваного“ (стаття 59), право на захист (стаття 63), „право на розгляд справи незалежним судом з дотриманням основоположних принципів кримінального судочинства“ (стаття 129).

Також заявниця вважає, що приписами абзацу третього частини дев’ятнадцятої розділу I Закону № 2137–IX порушено (обмежено) її право на реалізацію конституційних прав, гарантованих статтями 55, 58, 59, 62, 63 Конституції України у повному обсязі, які не підлягають обмеженню в умовах воєнного стану (стаття 64).